

CARLA VERMAAT

Als een blad in de wind

Familieroman

UITGEVERIJ GLB
DEVENTER

‘Wat ben je stil, Molly?’ Andrea legde haar hand op die van haar vriendin.

Molly forceerde een glimlach. ‘Ik luister naar jullie geklets.’ Andrea knikte en grinnikte. ‘Wat zijn we luidruchtig, hè? Dat saaie echtpaar aan het tafeltje naast ons zit al steeds humeurig onze kant op te kijken.’

‘Volgens mij hebben ze niks anders om over te praten,’ observeerde Carolyn. ‘Typisch zo’n paar dat na veertig jaar huwelijk niets meer tegen elkaar te zeggen heeft.’

Aan de andere kant van de tafel trok Nikki een lang gezicht. ‘Zo denk je toch hopelijk niet echt over het huwelijk, Caro?’ vroeg ze een beetje beledigd.

‘Ik bedoel in het algemeen,’ haastte Carolyn zich te verbeteren.

‘Want zo kun je niet praten op het vrijgezellenfeestje van je beste vriendin,’ vulde Nikki aan.

‘Sorry Nik, natuurlijk bedoel ik het niet zo. Ik weet zeker dat Gordon en jij elkaar over vijftig jaar nog steeds de oren van het hoofd praten.’

‘Als ze alle twee doof zijn,’ giechelde Andrea.

‘Nou, jullie wensen ons wel wat toe, zeg.’

Over de tafel heen keek Molly naar haar vriendinnen. Ze kon niet vaststellen of Nikki oprecht een beetje in haar wiek geschoten was of dat ze maar deed alsof.

Behalve Carolyn, een collega van Nikki die later bij hun groepje was gekomen, kenden ze elkaar nog van de middelbare school. Hoewel ze na hun eindexamen ieder huns weegs waren gegaan, kwamen ze nog regelmatig samen. Wat belangrijker was, placht Nikki altijd ernstig te zeggen, ze stonden altijd voor elkaar klaar.

Molly keek even schuin naar Andrea, blij dat die haar eerdere opmerking over haar zwijgzaamheid vergeten was. Ze wist dat ze inderdaad stiller was dan ze van haar gewend waren. Er was zelfs een tijd geweest dat zij op hun avondjes uit degene was die het voortouw nam, die regelmatig te diep in het glaasje keek en zich dienovereenkomstig gedroeg. Op die onbezorgde avonden kon ze onbedaarlijk giechelen en lachen, uit volle borst zingen of zelfs een humoristische act ten gehore geven. Tegenwoordig kwam dat echter nog maar heel weinig voor. Of eigenlijk, dacht ze met een kleine schok, helemaal niet meer. Ze dronk nog maar zelden; een paar flessen wijn met

vriendinnen soldaat maken was er niet meer bij. Thuis dronken ze meestal alleen wijn bij het eten en ze verdacht Tom er soms van dat hij stiekem het restje door de gootsteen spoelde.

Sinds Tom en zij getrouwd waren, ging ze ook niet meer zo vaak uit. Weliswaar vroegen haar vriendinnen haar altijd mee, maar wanneer ze een uitnodiging afwimpelde of een afspraak afzegde, was geen van hen daar verbaasd over. In het begin hadden ze nog fel aangedrongen, maar nu deden ze dat wijselijk maar niet meer. Ze begrepen allemaal dat Molly, als eerste van hun groepje die getrouwd was, verplichtingen had tegenover Tom.

‘Molly? Alles goed?’

Dus Andrea was het niet vergeten.

‘Thuis?’ drong Andrea aan, zachter, zodat de anderen het niet konden horen.

Molly aarzelde. Misschien was nu het moment aangebrouwen waar ze de hele avond al als een berg tegenop zag. Als ze het er nu uitgooide, al was het maar alleen tegen Andrea, dan was ze het tenminste kwijt. Het was haar vriendin dan wel toevertrouwd om het aan de anderen te vertellen. Alleen was het misschien niet zo’n goed idee om dat vanavond te doen, in het bijzijn van de toekomstige bruid; Nikki zou

het haar niet in dank afnemen dat ze zo plotseling ging afzeggen. Het was ook een gemene streek, maar wat kon ze anders?

‘Is Tom oké?’ drong Andrea aan.

‘Ja natuurlijk,’ zei ze snel, blij dat ze nu tenminste een eerlijk antwoord kon geven. Bij de gedachte aan Tom kon ze niet nalaten een steelse blik op haar horloge te werpen, wat haar vriendin natuurlijk niet ontging. Wat Tom betreft had Andrea een zesde zintuig.

‘Hij zit thuis zeker met smart op je te wachten?’

Molly vroeg zich af of haar vriendin wel echt haar best deed om de sarcastische klank in haar stem te verdoezelen. Andrea had nu eenmaal een uitgesproken mening over Tom en nadat Molly haar eens boos had verweten dat ze hem altijd openlijk kleinerde, was Andrea ertoe overgegaan om subtiele speldenprikjes te geven.

Molly slaakte een onhoorbare zucht. Haar vriendinnen wisten dat Tom liever niet had dat zij met hen uitging. Deels was dat te verklaren omdat hij wel wist dat ze stevig kon drinken en dan alle remmen los gooide en deels omdat hij ... nee, daarover wilde ze nu liever niet nadenken.

‘Hij is het weekend weg,’ zei ze kortaf. ‘O? Met vrienden?’

‘Hij is met zijn broer naar zijn moeder.’ Molly aarzelde en voegde er toen onwillig aan toe: ‘Er is een soort familieberaad. Zijn moeder heeft een heel goed bod op het huis gekregen en daarmee zou ze gemakkelijk iets terug kunnen kopen dat kleiner is en dichterbij de stad. Dat gaan ze met elkaar bespreken.’

‘Ze wil zeker niet verhuizen?’

‘Jawel, zij had al min of meer tegen de make-laar gezegd dat ze er wel oren naar had.’

Molly keek weifelend neer op haar ineengestremde handen. Haar knokkels, zag ze, waren wit geworden. Met een steelse blik naar Andrea verplaatste ze haar handen naar haar schoot. Onder de rand van de tafel maakte ze ze los en ze strekte beurtelings haar vingers om haar spieren te ontspannen. Eigenlijk had ze al te veel gezegd, want nu liet Andrea het onderwerp natuurlijk niet meer los. ‘Eh ... Tom is het er niet mee eens.’

‘Hij heeft het toch niet voor het zeggen?’ Andrea’s stem klonk net een beetje te scherp. ‘Het gaat toch om je schoonmoeder?’

‘Ja.’ Molly deed een greep naar het rietje in haar cocktail en nam een slok ‘Maar hij heeft

veel herinneringen aan dat huis.’

‘Jawel, maar het leven gaat verder, toch? Ik meen me te herinneren dat je vertelde dat het een kast van een huis is en na het overlijden van je schoonvader kan ik me wel voorstellen dat je schoonmoeder liever iets kleiner heeft.’

‘Dat heb ik ook gezegd, maar ...’ Molly zweeg abrupt. De onverkwikkelijke scène naar aanleiding van haar opmerking dat ze het roerend met zijn moeder eens was, kwam weer in alle hevigheid naar boven. Waarom had ze dit onderwerp eigenlijk aangeroerd? Ze had juist gehoopt dat een onbezorgd en vrolijk samenzijn met haar vriendinnen haar in staat zou stellen om de laatste ruzie met Tom uit haar hoofd te zetten.

‘Maar Tom was het niet met je eens,’ vulde Andrea droog aan.

‘Ik kan en mag er ook eigenlijk niet over oordelen.’

Andrea opende haar mond om aan te geven dat zij daarover een andere mening had, maar ze sloot hem weer. Na een korte stilte zei ze rustig: ‘Waarom ging jij eigenlijk niet mee naar je schoonmoeder? Dan had jij voor haar kunnen op komen.’

‘Precies om die reden ging ik juist niet mee,’

mompelde Molly ironisch. ‘Zijn broer is het met hun moeder eens, dus als ik ook nog eens mijn mening zou geven, dan zou Tom alleen tegen ons drieën komen te staan.’

‘Nu is het een tegen twee.’

‘Jawel, maar ... ’ Molly ging ongemakkelijk verzitten. Ze wenste dat ze met een smoesje naar de toiletruimte kon vluchten, maar Nikki en zij waren er nog geen tien minuten geleden geweest om hun make-up bij te werken. ‘Hij kan het nogal overtuigend brengen.’

‘Ja, dat is echt Tom, hè?’ Andrea grinnikte even, maar toen ze Molly’s reactie zag trok ze haar gezicht weer in de plooi.

‘In elk geval was ik blij dat ik niet mee hoefde, want anders had ik vanavond niet bij jullie kunnen zijn,’ zei Molly met een krampachtige glimlach.

‘We zijn ontzettend blij dat je er bent, Molly.’ Kennelijk had Nikki haar laatste opmerking gehoord. ‘Zonder jou zou het niet hetzelfde zijn.’

‘Zeker niet,’ stemde Tammy in. ‘We zien je trouwens toch veel te weinig, Molly. Het lijkt wel alsof Tom en jij nog in de wittebroodsweken zijn! Jullie zitten nog veel te veel samen thuis te kleffen.’

Molly bloosde en nam haastig een paar slok-

ken. Het niet geringe aandeel alcohol in de overigens bedrieglijk onschuldig lijkende cocktail begon al een beetje naar haar hoofd te stijgen.

'Molly en Tom vaak samen thuis?' Nikki rolde veelbetekenend met haar ogen. 'Volgens mijn informatie is Tom tegenwoordig helemaal niet zo vaak thuis. Ik hoorde van Gordons broer dat hij hem regelmatig bij fitnessstraining ziet.'

'Tom? Fitnessstraining?' riep Heidi uit terwijl ze een quasi verbluft gezicht trok.

'Nikki heeft gelijk.' Molly glimlachte een beetje zuur. 'Tom is nooit echt sportief geweest, maar toen hij een weekend teambuilding had van zijn werk, moesten ze een survivalparcours afleggen waarbij ze onder andere op hun ellebogen door de modder moesten kruipen en over schuttingen heen moesten klimmen. Hij vond het nogal zwaar en daarom vond hij dat hij iets aan zijn conditie moest doen.'

'Jouw Tom? We hebben het toch wel over dezelfde Tom, of heb ik iets gemist?' grapte Andrea.

Molly keek naar haar vijf vriendinnen, die haar verwachtingsvol aankeken. Ze had allang spijt van haar onbesuisde woorden. Na het bewuste weekend was Tom een week lang zo uit zijn humeur geweest dat het gebruik van het

woord teambuilding verboden was verklaard.

Nikki antwoordde voor haar. 'Dat was ook mijn reactie,' zei ze grijnzend. 'Maar Gordons broer wist heel zeker dat het Molly's Tom was.'

Er werd een beetje gegrinnikt en gegiecheld. Waarschijnlijk, dacht Molly met gemengde gevoelens, hadden ze pret ten koste van Tom. Ze nam echter niet de moeite hem te verdedigen of commentaar te leveren op hun gebrek aan loyaliteit. Tom was tien jaar ouder dan haar vriendinnen. In de loop der jaren was hij zijn wilde haren kwijtgeraakt, hoewel er momenten waren dat ze zich afvroeg of hij die ooit wel had gehad. Een feit was dat hij serieus en bedachtzaam kon zijn, waarmee hij een beetje uit de toon kon vallen bij hun vriendengroep.

Om zich een houding te geven nam Molly nog een paar stevige slokken van haar cocktail. De alcohol zat kennelijk vooral onderin haar glas, want het brandde ongewoon scherp in haar keel.

'Tom en fitness,' zei Carolyn bedachtzaam. 'De wonderen zijn de wereld nog niet uit.'

'Laat hij het maar niet horen,' mompelde Molly binnensmonds.

Tammy had het gehoord. 'Hoezo? Vindt hij fitness niet leuk?' 'Hij vindt het vreselijk,' gaf